

Sygn. akt: I C 71/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2022 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. K. i D. R.**

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 71/21

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12.01.2021 r. przeciwko D. R., A. K., L. M., W. R., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o:

1. orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani mają solidarnie zapłacić w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty:

a) na rzecz powódki (...) Bank (...) S.A. kwotę 86.713,12 zł wraz z odsetkami od dnia 04.01.2021 r. do dnia zapłaty w wysokości stanowiącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie,

b) na rzecz Skarbu Państwa – Ministra (...), Pracy i (...) oraz Ministra Finansów kwotę 260.609,65 zł z odsetkami od dnia 04.01.2021 r. do dnia zapłaty w wysokości równej, w poszczególnych okresach kwartalnych, stopie referencyjnej, określającej minimalne oprocentowanie podstawowych operacji otwartego rynku prowadzonych przez Narodowy Bank Polski, ogłaszanej przez Radę Polityki Pieniężnej w Dzienniku Urzędowym Narodowego Banku Polskiego według stawki obowiązującej w ostatnim dniu drugiego miesiąca kwartału poprzedzającego dany kwartał, powiększonej o 1 punkt procentowy, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie,

2. w przypadku nierozpoznania sprawy w postępowaniu nakazowym wniosła o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki (...) Bank (...) S.A. oraz na rzecz Skarbu Państwa – Ministra (...) oraz Ministra Finansów kwot wskazanych w pkt I.

Nadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz (...) S.A. oraz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że 24.07.1991 r. zawarła z pozwaną D. R. i J. R. (zmarł przed wytoczeniem powództwa) umowę o kredyt. Powódka udzieliła pozwanej i jej mężowi kredytu w kwocie 280.000.000,00 zł (sprzed dominacji) z przeznaczeniem na finansowanie budowy lokalu. Kredyt został udzielony na 25 lat, spłacany miał być w ratach kwartalnych. Spłata kredytu została zabezpieczona poprzez poręczenie przez trzy osoby fizyczne tj. A. K., L. M., W. R.. Wobec niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków spłaty kredytu, umowa została ostatecznie wypowiedziana, uprzednio zaś pozwany jak i poręczyciele wzywani byli do zapłaty narastających zaległości, jednak nie uregulowali zadłużenia. Umowa zawarta z pozwaną wykonywana była m.in. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30.11.1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ww. ustawy środki przeznaczone przez kredytobiorców na spłatę kredytu zaliczane były w pierwszej kolejności na zmniejszenie zadłużenia z tytułu kredytu wraz z skapitalizowanymi odsetkami. Jednocześnie odsetki podlegały wykupowi ze środków budżetu państwa pod warunkiem regularnej spłaty zobowiązań kredytobiorcy. Kredytobiorca spłacił swoje zadłużenie z tytułu kapitału, jednak nieterminowo. Do uregulowania pozostała należność z tytułu odsetek od kredytu, które z powodu opóźnień w płatności nie podlegały wykupowi i stanowią należność powódki (...) S.A. Od dochodzonej kwoty powódka domaga się zasądzenia odsetek według zmiennej stopy procentowej obowiązującej dla należności przeterminowanych. Odsetki, które w okresach regularnej spłaty zobowiązania, podlegały w toku wykonywania umowy przejściowemu wykupowi przez Skarb Państwa, nie zostały umorzone z uwagi na niedotrzymanie terminów spłaty kredytu. Wobec tego stały się one także przedmiotem niniejszego roszczenia. Powódka (...) S.A. działa również w imieniu Skarbu Państwa – umocowanie wynika zarówno z przepisów ustawy pomocy państwa, jak i z umowy łączącej oba ww. podmioty. Podstawa udzielenia kredytu i zasady spłaty wynikają z przepisów ustawowych tj. Ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych z dnia 28.12.1989 r. i przepisów wykonawczych do ustawy. Pozwana nie spełnia wymogów formalnych do zastosowania umorzenia na podstawie art. 7 ustawy o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych.

(pozew – k. 4-15)

Zarządzeniem z dnia 27.01.2021 r. Sąd zwrócił pozew z dnia 12.01.2021 r. w zakresie powództwa wytoczonego w imieniu Skarbu Państwa, albowiem nie zawiera oświadczenia Prokuratorii Generalnej RP o przekazywaniu wykonywania zastępstwa podmiotowi reprezentującemu Skarb Państwa, w trybie art. 8 ustawy z dnia 15.12.2016 r. o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polski.

Zarządzenie o zwrocie stało się prawomocne w dniu 10.2021 r.

(zarządzenie z dnia 27.01.2021 r. – k. 128, zarządzenie z dnia 05.03.2021 r. – k. 134)

Pozwana D. R. i A. K. wniosli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wskazali, że kwestionują roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości. W ich ocenie kredytobiorca spłacał kredyt zgodnie z umową i nie istnieją roszczenia o odsetki, z którymi wystąpił bank. Kapitał został całkowicie spłacony, co zostało przyznane przez powoda w pozwie. Nie wiadomo dlaczego przejściowe wykupienie odsetek dotyczyło tylko części należności, w związku z czym nie sposób stwierdzić, że powód udowodnił roszczenie, a pozwany dokonał kiedykolwiek jego uznania. Powód nie przedstawił dokumentów, wycień oraz sposobu liczenia odsetek, których zasądzenia żąda. Spłaty kredytu w ocenie pozwanych były naliczane w sposób nieprawidłowy. Z tego względu nie było podstaw do wypowiedzenia umowy kredytu. Wobec systematycznej spłaty do 2005 r., należności z tytułu przejściowego wykupienia odsetek podlegały umorzeniu z mocy samej ustawy - art. 10a ustawy o pomocy państwa w

splacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych. Z ostrożności procesowej pozwani podnieśli zarzut przedawnienia, wskazując, że roszczenie powoda dotyczy odsetek, które wynikają z prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej w związku z tym przedawniają się z upływem 3-letniego okresu przedawnienia. Ponadto, podstawa prawna roszczenia wskazana przez powoda nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Powoływana przez powoda ustawa dotyczy kredytu na lokal mieszkalny, natomiast budynek nabyty przez pozwaną został z przeznaczenie produkcyjno-administracyjnym.

(odpowiedź na pozew – k. 155-158)

Postanowieniem z dnia 21.07.2021 r. na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 w zw. z art. 139¹ § 2 k.p.c. Sąd zawiesił postępowanie w stosunku do pozwanego L. M. i W. R., wobec niedoręczenia im korespondencji i nieuiszczenia zaliczki na kuratora.

(postanowienie - k. 319)

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2022 r. na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. w zw. z art. 177 § 1 pkt 6 i art. 139¹ § 2 Sąd umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego L. M. i W. R., wobec niezgłoszenia w przeciągu trzech miesięcy od jego zawieszenia wniosku o podjęcie postępowania. Na podstawie art. 182 § 4 k.p.c. stwierdzono, że umorzeniu uległy koszty stron.

(postanowienie z dnia 5.01.2022 r. – k. 353)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana D. R. i J. R. złożyli do poprzednika prawnego powoda wnioski o kredyt na budownictwo jednorodzinne. Wniosek ten wpłynął w dniu 23 lipca 1991 r. Bank wydał pozytywną decyzję kredytową.

(dowód: wniosek o kredyt – k. 218-222, k. 282-286 oraz k. 299-303, referat kredytowy – k. 223-225, k. 287-289 oraz k. 304-306, decyzja kredytowa – k. 226, k. 290 oraz k. 307, zeznania pozwanej – k. 364v-365)

W dniu 24 lipca 1991 r. pomiędzy (...) - bankiem państwowym Oddział w S. (poprzednikiem prawnym powoda), a D. R. i J. R. została zawarta umowa o kredyt.

Zgodnie z § 1 umowy Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 280.000.000 zł (starych). Jako cel kredytu została wskazana budowa lokalu na nieruchomości stanowiącej własność w części 1/3 D. R. opisanej w księdze wieczystej nr KW (...) prowadzonej przez Państwowe Biuro Notarialne w S.. Zgodnie z § 2 umowy udzielenie kredytu miało nastąpić po rozpoczęciu budowy i zaangażowaniu wkładu własnego w wysokości co najmniej 20% planowanego kosztu budowy. W § 5 ust. 2 ustalono, że kredyt wraz z odsetkami zostanie opłacony w ratach kwartalnych. Wysokość rat kwartalnych określa spółdzielnia mieszkaniowa na zasadach określonych w rozporządzeniu i zarządzeniu. Zgodnie z § 6 umowy w przypadku niespłacenia poszczególnych rat kredytu w umownym terminie Bank będzie przenosił te raty na rachunek zadłużenia przeterminowanego, pobierając odsetki w wysokości 90% w stosunku rocznym liczone od dnia płatności raty do dnia jej uiszczenia. Umowa w § 7 przewidywała, że w razie zalegania z zapłatą chociażby jednej raty kredytu Bank może żądać natychmiastowej spłaty całego niespłaconego kredytu wraz z odsetkami w wysokości podanej w § 6 i należnościami ubocznymi.

Kredyt został poręczony przez W. R., A. K. oraz L. M..

(dowód: wydruk KRS powoda – k. 21-25, umowa o kredyt – k. 42-45, dokument poręczenia kredytu – k. 46-49, zgoda małżonka na poręczenie – k. 50, uchwała nr (...) (...) zarządu z dnia 21.08.2007 r. w sprawie oprocentowania środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach bankowych i kredytów udzielanych przez (...) Bank (...) S.A. klientom rynku detalicznego – k. 107-108, wezwanie z 06.2020 r. – k. 160, zawiadomienie o zmianie z wydziały Geodezji, Kartografii, Katastru i Gospodarski (...) k. 161, księga wieczysta nr (...) – k. 162, umowa sprzedaży z dnia 5.07.1991 r. – k. 163-166, karta kontroli – k. 227-229, k. 291-293 oraz k. 308-310, pismo powoda z dnia 20.07.1992 r. – k. 230, k. 294 oraz k. 311, pismo powoda z dnia 26.09.1994 r. – k. 231, k. 295, k. 312 oraz k. 341, pismo pozwanej – k. 232,

k. 296, k. 313 oraz k. 342, zestawienie kosztów – k. 233, k. 297 oraz k. 314, decyzja w sprawie ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego – k. 358-362, zeznania pozwanej – k. 364v-365)

Kapitał kredytu został spłacony przez kredytobiorców.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 26-33, zestawienie spłat – k. 51-60, k. 200-203, k. 265-268, k. 212-215, k. 277-280 oraz k. 331-336, zeznania pozwanej – k. 364v-365, okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 14.09.2017 r. powód poinformował pozwaną o tym, że zgodnie z art. 10a ust. 1 ustawy na dzień 31.12.2017 r. nie przysługuje jej umorzenie pozostałego do spłaty zadłużenia z tytułu kredytu mieszkaniowego udzielonego na podstawie umowy zawartej w dniu 24.07.1991 r.

(dowód: pismo powoda z dnia 14.09.2017 r. – k. 196 oraz k. 261)

Pozwana D. R. pismem z dnia 12.01.2018 r., 30.04.2018 r. 29.05.2018 r., 19.06.2018 r., 24.07.2018 r., 27.12.2018 r., 14.02.2019 r. oraz 23.03.2019 r. skierowała do powoda wnioski o przesunięcie terminu płatności i rozłożenie płatności na raty. Wnioski te zostały rozpatrzone negatywnie lub został przesunięty termin płatności konkretnej raty.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 12.01.2018 r. – k. 204-207, k. 269-271 oraz k. 347, pismo pozwanej z dnia 30.04.2018 r. – k. 346, pismo pozwanej z dnia 29.05.2018 r. – k. 345, pismo pozwanej z dnia 19.06.2018 r. – k. 344, pismo pozwanej z dnia 24.07.2018 r. – k. 272, pismo pozwanej z dnia 27.12.2018 r. – k. 208, k. 273 oraz k. 343, pismo pozwanej z dnia 14.02.2019 r. – k. 88 , pismo pozwanej z 23.03.2019 r. – k. 209 oraz k. 274, notatka służbowa – k. 87, pismo powoda – k. 77, pismo powoda z dnia 11.01.2019 r. – k. 197-199, pismo powoda z dnia 26.06.2019 r. – k. 211 oraz k. 276, pismo powoda z dnia 3.04.2019 r. – k. 216, zeznania pozwanej – k. 364v-365)

Powód pismem z dnia 6.12.2017 r. oraz 08.01.2018 r. zawiadomił pozwaną D. R. o stanie zadłużenia i terminie płatności raty. Natomiast pismem z dnia 07.06.2018 r. oraz 21.02.2019 r. zawiadomił pozwaną o płatności raty kredytu mieszkaniowego za I i II kwartał 2018 r. oraz I kwartał 2019 r.

(dowód: zawiadomienie z dnia 06.12.2017 r. – k. 349, zawiadomienie 08.01.2018 r. – k. 348, zawiadomienie z dnia 07.06.2018 r. – k. 210 oraz k. 275, zawiadomienie z dnia 21.02.2019 r. – k. 90)

Powód pismem z dnia 15.04.2018 r., 16.10.2018 r., 14.12.2018 r., 11.01.2019 r., 15.01.2019 r., 04.03.2019 r. wezwał W. R., L. M., A. K. i D. R. do zapłaty niezapłaconych rat kredytu za III i IV kwartał 2018 r., każda w kwocie 957,60 zł.

(dowód: monit z dnia 15.04.2018 r. – k. 103-106, monit z dnia 16.10.2018 r. – k. 99-102, wezwanie do zapłaty ostateczne z dnia 14.12.2018 r. – k. 98, monit z dnia 15.01.2019 r. – k. 91-95, wezwanie do zapłaty z dnia 11.01.2019 r. – k. 95-97 oraz k. 262-264, wezwanie do zapłaty ostateczne z dnia 04.03.2019 r. wraz z zwrotnym potwierdzeniem odbioru - k. 78-86)

Pismem z dnia 24.06.2019 r. powód wypowiedział D. R. umowne warunki spłaty kredytu.

(dowód: wypowiedzenie umownych warunków spłaty kredytu - k. 74, k. 217, k. 281 oraz k. 298, zeznania pozwanej – k. 364v-365)

Powód pismami z dnia 28.08.2019 r. wezwał W. R., L. M., A. K. i D. R. do zapłaty kwoty 80.753,14 zł wobec Banku oraz kwoty 253.104,11 zł wobec budżetu państwa.

(dowód: wezwania do zapłaty wraz z zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 64-73)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda o zapłatę zostało oddalone jako nieudowodnione. W toku postępowania powód nie zdołał udowodnić ani wykazać zasadności oraz wysokości dochodzonego przez siebie roszczenia, a to na nim spoczywał ciężar dowodowy.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy oraz zeznania pozwanej D. R.. Pozwani od samego początku kwestionowali dokumenty przedłożone przez powoda dotyczące sposobu zaliczania spłat kredytu oraz wysokości zadłużenia. W zakresie zeznań pozwanej Sąd dał im wiarę odnośnie procesu spłat kredytu oraz składanych przez pozwaną wniosków w związku z opóźnieniem w płatności rat. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w zakresie przeznaczenia udzielonego kredytu tj. że jego cel był inny niż budowa lokalu jednorodzinny. Zeznania te pozostają w sprzeczności z wnioskiem kredytowym z dnia 23.07.1991 r. oraz innymi dokumentami związanymi z procesem udzielania kredytu, których wiarygodności strona pozwana skutecznie nie zakwestionowała.

Powoda z pozwaną D. R. łączyła umowa kredytu, której warunki zostały jej wypowiedziane. Pozostali pozwani A. K., L. M. oraz W. R. poręczyli udzielony D. i J. R. kredyt. W stosunku do pozwanych L. M. oraz W. R. postępowania zostało najpierw zawieszona z uwagi na niedoręczenie odpisu pozwu oraz nieuiszczenie zaliczki na wydatki związane z ustanowieniem kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu, a następnie umorzona (postanowienie – k. 319 oraz 353). Fakt zawarcia umowy, a następnie związane z nią spłaty oraz korespondencja prowadzona między stronami nie była kwestionowana w toku postępowania. Bezsporne było również to, że pozwana dokonała spłaty całego kapitału kredytu.

Powód w toku postępowania dochodził zapłaty z tytułu odsetek od udzielonego kredytu. Wskazywał, że w stosunku do strony pozwanej nie miało zastosowanie umorzenie należności przewidziane w ustawie o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych. Pozwani poza kwestionowaniem zasadności i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia, podnieśli również z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

W związku z tym, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia tego czy istnieje jakiegokolwiek wymagalne zadłużenie pozwanych względem powoda, a następnie czy umowa została w sposób właściwy wypowiedziana oraz ostatecznie czy roszczenie nie uległo przedawnieniu w świetle zgłoszonego przez pozwanych zarzutu, konieczna stała się ocena czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania wyroku uwzględniającego powództwo w niniejszej sprawie.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. „Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne” zaś art. 232 k.p.c. stanowi „Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę”. W niniejszej sprawie to powód żąda zasądzenia określonej kwoty od pozwanych, w związku z tym to na nim spoczywa ciężar udowodnienia zasadności i wysokości zgłoszonego roszczenia. Roszczenie powoda nie opierało się wyłącznie na treści umowy kredytu lecz znajdowało swoje źródło również w aktach prawnych. Spłata kredytu odbywała się na zasadach określonych w odpowiednich zarządzeniach i rozporządzeniach. Dokumenty przedłożone przez powoda w ocenie Sądu nie są wystarczające do ustalenia w jakiej wysokości zadłużenie wobec powoda posiadają pozwani. Strona pozwana kwestionowała sposób zaliczania dokonywanych spłat i wyliczeń, zaś strona powodowa nie wyjaśniła tych okoliczności w sposób dostateczny. Ocena zasadności i wyliczenia ewentualnego wymagalnego zadłużenia pozwanych względem powoda wymagało wiedzy specjalnej z zakresu ekonomii i rachunkowości. Sposób wyliczenia poszczególnych rat kredytu oraz odsetek stanowił skomplikowaną czynność, której Sąd we własnym zakresie nie był w stanie dokonać. Na rozprawie w dniu 08.02.2022 r. na której obecny był profesjonalny pełnomocnik powoda, Sąd oświadczył, że „Sąd w oparciu o przedstawione przez stronę powodową wyliczenia nie jest w stanie samodzielnie rozstrzygnąć o zasadzie i wysokości roszczenia strony powodowej” (protokół rozprawy – k. 363). Mimo tak wyraźnego zasygnalizowania stronie powodowej jej sytuacji procesowej, nie złożyła ona wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego o stosownej specjalności. Dopiero po zamknięciu rozprawy powód taki wniosek złożył, jednak był on już zdecydowanie spóźniony. Wobec tego, że obie strony sporu były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników niezasadnym było dopuszczanie dowodu z opinii biegłego

sądowego z urzędu. Należy również zauważyć, że proces cywilny charakteryzuje się zasadą kontrydiktoryjności i to na stronach spoczywa inicjatywa dowodowa. Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 07.08.2014 r. sygn. akt I ACa 211/14 wskazał „Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności postępowania cywilnego to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia materiału dowodowego, pozwalającego poczynić ustalenia faktyczne, z których strony wywodzą określone skutki prawne. Nie jest rzeczą sądu zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia twierdzeń stron i wykrycia środków, pozwalających na ich udowodnienie”. Aktualny pozostaje również w tym zakresie pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 „Wobec zmiany od dnia 1 lipca 1996 r. przepisów kodeksu postępowania cywilnego, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu Rejonowego nie będzie zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani sąd ten nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), tj. wskazujących na istnienie ważnych powodów uzasadniających zniesienie wspólności majątkowej (art. 52 § 1 k.r.o.), spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jeżeli więc strony nie wykażą, za pomocą środków dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody lub środków z nimi zrównanych, że zachodzą ważne powody do zniesienia wspólności majątkowej między nimi ze skutkiem wstecznym, powództwo nie będzie mogło zostać uwzględnione zgodnie z żądaniem.”

Z uwagi na kwestionowanie przez stronę pozwaną dochodzonego roszczenia oraz niesprostaniu przez powoda obowiązkowi dowodowemu na nim spoczywającemu, Sąd nie znalazł podstaw prawnych i faktycznych do uwzględnienia powództwa. Wobec nie spełnienia przesłanek z art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł **w pkt I sentencji wyroku.**

Z uwagi na oddalenie powództwa z przyczyn wyżej wskazanych nie było konieczności badania i odnoszenia się do kwestii związanych z faktycznym przeznaczeniem udzielonego pozwanej kredytu. Badaniu również nie podlegała skuteczność wypowiedzenia umowy oraz zarzut przedawnienia ponieważ powództwo zostało oddalone z innych przyczyn, ale również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na ocenę zasadności zgłoszonych przez stronę pozwaną zarzutów.

O kosztach procesu Sąd orzekł **w pkt II sentencji** wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Wobec tego, że powód przegrał sprawę w całości, Sąd obciążył go również kosztami procesu w całości. W skład kosztów procesu niniejszej sprawy wchodziło jedynie wynagrodzenie reprezentującego pozwanych profesjonalnego pełnomocnika, które ustalone zostało na podstawie § 2 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych czyli 5.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.